

Droombestemming

Gewend aan kakkerlakken en klamme bedden, streek verslaggever Karolien Knols aan het eind van een vakantie op Bali neer in een weldadig luxe vakantiehuis.

Zou het niet geweldig zijn zelf zo'n huis te hebben, mijmerde ze als ieder ander. Een jaar later heeft ze er een. 'Waarom wilden we dit ook alweer?'

tekst en fotografie — Karolien Knols

Ketut, priester en nachtwaker

Jro Nyoman Banaspati Raja. Zo heet de god die zijn intrek heeft genomen in onze huistempel. En Jro heeft zin in een sigaret. Dat zegt althans Ketut, de priester wiens stem Jro heeft geleend om zijn wensen kenbaar te maken.

Lichte paniek onder de aanwezigen: wie heeft er een sigaret, en snel, want een hindoe laat zijn goden niet graag wachten. Er komt een Marlboro te voorschijn. Ketut neemt vier lange trekken, sluit zijn ogen, blaast de rook uit en zucht een lange zucht: hhee-hhee. Het is 8 januari 2008, 8 uur 's ochtends, aan Jalan Melati nummer 4, Dencarik, Bali. Bij de poort van ons huis heeft zich een gezelschap verzameld dat vandaag de hindoeïstische inwijding van onze tempel zal verzorgen.

'Jullie moeten nog voor je vertrek een tempel kopen en een ceremonie houden', had ons personeel een paar dagen geleden gewaarschuwd, 'want een huis zonder tempel is niet beschermd tegen kwade goden, en dan kunnen wij hier niet veilig werken.'

En dus zijn we op een middag achter op de brommer van Ayu, de hulp in huis, naar een dorp gereden om een tempeltje uit te zoeken. We zijn naar de grote markt gegaan om nieuwe kebaja's te kopen: feestelijke bloezen die worden gedragen op een sarong. We hebben geld gedoneerd – bijna 100 euro, twee keer een maandsalaris – voor de offerandes.

En nu, op het hoogtepunt van de ceremonie, nadat er drie keer op een gebraden kip is getikt, met heilig water is gesprenkeld en er bossen wierook zijn aangestoken, heeft Jro nog een dwingend verzoek. Elke ochtend, als het tijd is voor de offers, wil hij een kop koffie en een sigaret. Dat mag Marlboro zijn, maar ook Gudang Garam, de Indonesische kruidnagelsigaret. En wat de koffie betreft: Kopi Bali is goed, maar Nescafé is beter. Het gezelschap lacht ondeugend, en mijn vriendin en ik kijken elkaar aan: hebben wij weer, zo'n veeleisende god.

'Oké', zeg ik op 11 maart 2007 tegen mijn vriendin, 'we doen het.' Die zin is het voorlopig hoogtepunt van een avontuur dat een paar maanden daarvoor is begonnen, in een vakantiehuis waarin wij,

gewend aan logementen met kakkerlakken en klamme bedden, ons in een decor waanden uit de *Linda*.

Zwembad, grote tropische tuin, twee stappen naar de zee en personeel dat voor je kookt. Elke ochtend slaapwandelden we naar de bale benong, het open huisje pal aan het strand, en werden daar wakker terwijl vissers hun vangst van de dag binnenhaalden en wenkten: koop bij ons, verser kun je het niet krijgen!

Als dit leven toch ooit ons leven zou kunnen worden, verzuchten we toen, en eenmaal thuis besluiten we uit te zoeken wie die huizen bouwt.

Na een paar minuten googlen vinden we een naam: Bali Beach Garden. Het is het bedrijf van twee Nederlanders en een Balinees. Samen hebben ze in acht jaar tijd een kleine honderd villa's gebouwd, verspreid langs de noordkust van Bali. Of we interesse hebben? Waarin? Ze kunnen alles bouwen, maar het makkelijkst is het te kiezen uit een van de vijf standaardvilla's, daarin zijn ze het meest bedreven. Willen we met of zonder zwembad? En aan hoeveel grond hadden we gedacht?

Nou, willen we weten, misschien kunnen jullie ook iets vertellen over de koop zelf? We weten al dat buitenlanders geen grond en onroerend goed mogen bezitten. Allemaal goed geregeld, is het antwoord, met een pachtcontract. En het huis komt op naam van hun Balinese partner. Is in acht jaar tijd nog niet één keer fout gegaan.

Maanden van ja, nee, ja, nee, volgen. Ik drijf mijn vriendin tot wanhoop door de ene dag te zeggen: 'We doen het', en de volgende dag weer terug te komen op mijn besluit.

'Je realiseert je dat je niet nog een keer kunt terugkrabbelen', zegt mijn vriendin die dag in maart, en ik knik dat het dit keer menens is; dat ik op mijn 43ste maar eens moet breken met een opvoeding van 'voorzichtig, denk na, neem geen onnodig risico', en dat ze mag bellen met de mensen van Bali Beach Garden.

Dat doet ze. Sterker, ze doet meteen een bod. Voor drie keer het bedrag waarvoor je in Nederland een fraaie serre laat bouwen, biedt ze op een huis dat eigenlijk te groot is voor onze dromen.